

KEEDIE

Elle McNicoll

Keedie

Vertaald door Margaretha van Andel

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Elle McNicoll verschenen bij Lemniscaat
Een soort vonk | Laat ons zien wie je bent
Toverslag | Heksenvloek

© Nederlandse vertaling: Margaretha van Andel, 2025

Omslag en boekverzorging: Eef Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025

ISBN 978 90 477 1696 9

NUR 283

Copyright © Elle McNicoll, 2025

Oorspronkelijke titel: *Keedie*

Oorspronkelijke uitgeverij: Knights Of, Knights Of Ltd,

Registered Offices: 119 Marylebone Road, London, NW1 5PU

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor informatie, activiteiten voor thuis
en in de klas en extra's op www.lemniscaat.nl

Voor Eishar: een geweldige redacteur, en Lauren:
de allerbeste literair agent.

Voor Lola, Georgia en Caitlin.

Voor mijn grootmoeder, die te maken kreeg met de
allerergste heksenjagers ooit en dat overleefde.

En nogmaals: voor alle kinderen
met blije fladderhanden.

Hoofdstuk een

Welkom in Juniper, ons mooie Schotse stadje. Het heeft een eeuwenoude historie.

En pestkoppen, die hebben we ook.

De pestkoppen lopen iets verderop langs de rivier. Ik tel er drie. Vanuit mijn boom kan ik ze goed in de gaten houden, hoog verscholen tussen het kwijnende groen van de herfst. De blaadjes laten gemakkelijk los en fladderen naar beneden. Op weg naar het einde.

Dat gaat mij niet gebeuren.

Mijn tak biedt voldoende houvast, maar nu heb ik beide handen nodig voor het waterpistool. Het is nogal een bakbeest. De Al Capone onder de waterpistolen. Het zit vol ijskoud water en ik wacht op mijn kans. Hun gillende gelach klinkt onnatuurlijk en overdreven; ze denken dat ze heel wat zijn.

Ik knijp mijn ogen samen. Mijn handen spannen zich om het pistool.

Ik heb een hekel aan mensen die denken dat ze heel wat zijn. Bovendien waren ze onbeschoft tegen Bonnie.

We zijn in het bos, vlak bij het *Water of Leith*. Een oase van schaduw en stilte op een steenworp afstand van het rumoer van de stad. Daar wordt hard gewerkt aan de voorbereidingen van het Grondvestersfeest en

de winkelier had het zo druk met zijn klanten dat het hem ontging dat ik zijn grootste waterpistool kocht.

Als de stomme, balkende lach van Spence McLaughlan opnieuw door het bos schalt, richt ik en vuur.

De ijzige vloeistof raakt hem vol in het gezicht. Hij verslikt zich in zijn lach en slaakt een geschrokken kreet. De anderen kijken omhoog en spotten me meteen.

‘Darrow?’ Jack, de beste vriend van Spence, tuurt naar me met een verbaasde blik. De andere jongen die bij hen staat ken ik niet.

Maar goed. Ik houd niet van meelopers, dus ook hij krijgt de volle laag.

Binnen de kortste keren zijn ze alle drie doorweekt. Ze sputteren en happen naar adem, maar ik blijf ze bestoken met het ijskoude water.

‘Ben je gek geworden?’ brult Spence, terwijl hij zijn armen afwerend boven zijn hoofd houdt.

Ik geef geen antwoord en laat me naar beneden zakken. Soepel spring ik op het bospad en even lijkt de grond onder mijn voeten te bewegen. Ik kijk de jongens dreigend aan. Het voelt alsof ik in een van mijn favoriete westerns ben beland. Zo’n scène waarin de outlaw terugkeert naar de stad om wraak te nemen. Bonnie zei dat het er drie waren die haar op de markt hadden belaagd. Puur en alleen om haar de stuipen op het lijf te jagen. Ik weet niet of die nieuwe er één van was, maar het kan vast geen kwaad om hem vandaag een lesje te leren.

‘Als jullie nog één vinger naar Bonnie uitsteken,’ zeg ik kil, ‘zal het jullie berouwen. Dan weet ik jullie te vinden, waar jullie ook zitten.’

Het waterpistool is leeg en ik smijt het voor hun voeten neer. Ik draai me om en loop heuvelop over het paadje in de richting van de stad. Terug naar Juniper.

Het bos voelt altijd aan als een soort tussenwereld, een plek waar meer kan dan ergens anders. In Juniper zelf heb ik dat gevoel nooit.

‘Wie is dat?’ hoor ik de onbekende jongen vragen. Ik werp een blik over mijn schouder en zie dat Spence een trap geeft tegen het plastic pistool.

‘Noem me Keedie,’ zeg ik luid. Ik vervolg mijn weg en voeg er met harde stem aan toe: ‘Ik heb een hekel aan pestkoppen.’

Hoofdstuk twee

Huize Darrow begint tekenen van verval te vertonen. Als onze straat een menselijk lichaam was, dan zou ons huis een harige grote teen zijn. Niet zo geweldig dus, maar we doen het ermee. Ik ga meestal via het keukenraam naar binnen om de logge, zware voordeur te vermijden. Vaak laten ze het raam voor me openstaan. Als ik naar binnen glij, is pap druk in de weer met een pan minestrone-soep.

‘Buenas noches,’ roept hij als hij me in het oog krijgt.

‘Buenas tardes,’ verbeter ik hem.

Spaans is een van die bijvakken op school die ik ben gaan volgen omdat pap dat zo graag wilde, en stiekem vind ik het best leuk. Ik werp een blik op de soeppan. Het ruikt heerlijk. De bouillon vind ik altijd lekkerder dan de stukken groente die erin drijven. Ik ben een kieskeurige eter, al is mijn smaak nogal wisselend. Ik kan een maand lang elke dag hetzelfde eten om het daarna nooit meer aan te raken.

‘Speciale gelegenheid,’ zegt pap geheimzinnig.

Ik kijk naar hem. ‘Hè? Waarom?’

‘Nina heeft een vriendje uitgenodigd. Dat zei je moeder tenminste.’

Mijn hele lichaam begint te tintelen. ‘Wát?’

‘Keeds,’ zegt hij zacht, terwijl hij onverstoorbaar in zijn soep blijft roeren. ‘Rustig maar.’

Nina is mijn tweelingzus en wil volwassen zijn. Dat wilde ze al vanaf de seconde dat haar werd uitgelegd wat volwassen zijn betekende.

Toen we nog met poppen speelden, doste ik die van mij altijd uit in spetterende kleuren. Ik liet ze opdraven in een designwedstrijd en de winnende ontwerper mocht natuurlijk naar Parijs.

Nina trok haar poppen allemaal hetzelfde aan en liet ze trouwen met de jongenspoppen die we in de kringloop vonden. Die hadden meestal een machinegeweer in hun armen.

We zijn al samen sinds de baarmoeder, maar de laatste tijd is Nina een raadsel voor me.

Ik loop naar de trap en hoor van alles. Het geborrel van oude afvoerpijpen. Tv-geluiden bij de burens die naar het journaal zitten te kijken. De herfstwind die om ons huis zucht.

Ik hoor Nina nogal hard praten en ga erop af. In pap en mams slaapkamer zie ik drie mensen. Mam staat met haar rug naar het raam, een pluk haar kleeft tegen haar bezwete voorhoofd. Ze heeft haar handen in haar zij en is enigszins buiten adem. Nina ligt op haar buik op bed en ziet er ook nogal verhit uit.

Mijn jongste zusje Adeline kijkt roerloos toe vanaf mams kaptafelkruk.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik. ‘Waarom komt er hier een jongen eten?’

‘Dat is een zorg voor later,’ zegt mam. ‘Je zus zit klem.’

Mijn ogen gaan naar Nina. Ze draagt een zwarte minirok van kunstleer en mam heeft gelijk. De rok is op haar heupen blijven steken en de rits is kapot.

‘Tja,’ zeg ik schouderophalend. ‘Als je dol bent op toko’s die kinderen uitbuiten om goedkope kleren te maken...’

Nina kijkt naar me alsof ze me aan wil vliegen.

‘Kappen!’ zegt mam kortaf. ‘Keedie, pak mijn schaar. We knippen haar eruit.’

Ik trek de schuifla met naaispullen open en haal de schaar tevoorschijn.

‘Iets minder leedvermaak, graag,’ zegt mam als ze hem van me aanpakt. Ik glimlachte alleen maar.

Over een paar weken worden Nina en ik veertien en sinds de tien in onze leeftijd zit, probeert Nina een dikke streep te zetten onder onze kinderjaren. Ik zie hoe zij en een hele hoop anderen zich beginnen af te zonderen. Hun gesprekken veranderen in gefluister, hand voor de mond, en de groepjes worden kleiner, hechter en ontoegankelijker. De schoolkantine lijkt op een vergaderzaal van de Verenigde Naties. Elk tafeltje vertegenwoordigt een andere staat met eigen regels, en om het minste of geringste kan er een oorlog uitbreken.

Nina en haar vriendinnen zitten bij de radiators. Ik zweef.

Zelfs al stonden al die sociale regels in vette letters op papier, dan nog zou ik er geen bal van snappen. Ik lig er niet wakker van. Ze bekijken het maar. Ik voel me prima in mijn eentje.

‘Niet bewegen,’ zegt mijn moeder. Ze buigt zich over het bed en zet de schaar erin.

‘Moet hij echt kapot?’ jammert Nina.

‘Ja, mam, hij heeft haar wel drie pond gekost,’ zeg ik honend.

‘Mam! Zeg dat ze weggaat!’

Adeline kijkt naar ons. Haar blik is afwezig, al gaan

haar ogen steeds mijn kant op als ik iets zeg. En ik zie aan haar dat ze reageert op de soms harde geluiden in de kamer. Toch weet ik zeker dat ze geen sjoege zou geven als mam haar nu aan zou spreken.

Nina geeft haar een geruststellend knikje. 'Het komt goed, Adeline. Het is maar een rok, geen huid.'

'Gedraag je dan ook zo,' zegt mam kordaat. 'Want tot nu toe lijkt je nog het meest op een jammerende feeks. Hoe denk je dat dat op haar overkomt?'

Ze begint te knippen en Nina spartelt en kermt. 'Hij kan hier elk moment op de stoep staan en nu moet ik me ook nog omkleden.'

'In iets beters mag ik hopen,' zegt mam.

'Wie komt er precies eten?' vraag ik.

'Iemand van school en je kent hem niet,' snauwt Nina.

Op school zit Nina boven in de voedselketen. Dat maakt van mij waarschijnlijk een of ander diepzeewezen, zo'n naamloos organisme dat af en toe oplicht.

Adeline draait haar hoofd en ik weet waarom. Ik hoor het klikje beneden in de voordeur ook. Het betekent dat de deurbel zo zal rinkelen, iets wat mam, pap en Nina nooit lijken op te merken.

Als het schrille geluid van de bel klinkt, bevriest Nina en haar gekerm verstomt.

'Ik sta hier met een gloeiend hete pan,' brult pap naar boven.

'Keedie, doe jij even open, dan kan madam zich optutten,' zegt mam.

'Dat kun je niet maken,' hijgt Nina. 'Je weet dat ze zich gedraagt als... Als zichzelf.'

Meer heb ik niet nodig. Zo snel als ik kan roffel ik de trap af en knak bijna mijn enkel als mijn voet op

de onderste tree wegslipt. Mijn haar, dat nodig geknipt moet worden omdat het al haast tot mijn middel komt, hangt half voor mijn ogen als ik de deur openruk.

‘Vriendje van Nina, welko-’

Ik val stil. Het is de jongen uit het bos. Degene die ik niet kende.

‘Keedie,’ zegt hij grijnzend. Zijn beide wijsvingers prikken mijn kant op. ‘Ik weet het nog.’